

Sygnatura akt I 1 Ca 324/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 09-10-2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Tembłowska

Sędzia: SSO Aleksandra Bolczyk – spr.

Sędzia: SSO Iwona Przyłębska-Grzybowska

Protokolant: p.o. sekr. sąd. K. G.

po rozpoznaniu w dniu 09-10-2015 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 19 maja 2015 r. sygn. akt I C 1149/14

1. Oddala apelację.

2. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Aleksandra Bolczyk Jolanta Tembłowska Iwona Przyłębska-Grzybowska

Sygn. akt I 1Ca 324/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2015 roku wydanym w sprawie

o sygn. akt I C 1149/14 Sąd Rejonowy w Koninie oddalił powództwo M. P. skierowane przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 7.345,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 listopada 2013 roku do dnia zapłaty (punkt 1. wyroku) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.217,00 złotych

z tytułu zwrotu kosztów procesu (punkt 2. wyroku).

Apelację od powyższego wyroku złożył powód M. P. zaskarżając go w całości i zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 445 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na nie uwzględnieniu powództwa w całości i uznaniu, iż wyplacona dotychczas przez pozwaną kwota 1.000,00 złotych ma charakter kompensacyjny i jest adekwatna do rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy,

2. obrazę prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. zgodnie z którym „Sąd ocenie wiarygodność i moc dowodów wg własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważania zebranego materiału” poprzez nie zastosowanie się przez Sąd orzekający do jego treści, w szczególności do oceny zeznań samego powoda.

Stawiając powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa,
2. zasądzenie od pozwanej kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (za I i II instancję), ewentualnie
3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu w I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda M. P. okazała się nieuzasadniona.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są prawidłowe, znajdują potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach, ocenionych bez naruszania zasad swobody sędziowskiej, wobec czego Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne i czyni podstawą niniejszego orzeczenia. Zastrzeżeń nie budzi też prawidłowość subsumpcji dokonanej przez Sąd I instancji i trafność zastosowania przepisów prawa materialnego.

Wbrew stanowisku apelującego Sąd I instancji nie dopuścił się żadnych uchybień, które musiałyby skutkować koniecznością zmiany, bądź uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Jako nieuzasadnione ocenić zatem należy wszystkie wyeksponowane w petitum wywiedzionej apelacji zarzuty, które – pomimo powiązania jednego z nich z naruszeniem normy prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. - sprowadzają się wyłącznie do negacji oceny prawnej zgłoszonego przez stronę powodową roszczenia, bez podważania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji.

Z uwagi zatem na kształt zarzutów apelacyjnych, a także wobec faktu nieprzeprowadzenia przez Sąd odwoławczy postępowania dowodowego, które zmieniłoby ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, w oparciu o treść normy art. 387 § 2¹ k.p.c. odstąpiono od szczegółowego referowania treści ustaleń faktycznych oraz rozważań prawnych Sądu I instancji.

Pomijając powyższe stwierdzić trzeba, że teza Sądu orzekającego o braku podstaw do zasądzenia dalszej kwoty zadośćuczynienia – w kontekście należycie ocenionego materiału dowodowego – nie budzi żadnych wątpliwości.

Nie negując bowiem, iż określając wysokość zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 k.c. – jako rekompensaty szkody niematerialnej, a więc niewymiernej w pieniądzu – sąd musi brać pod uwagę całokształt okoliczności analizowanego przypadku, w tym rozmiar cierpień, rodzaj

i intensywność cierpień fizycznych oraz psychicznych, okres rekonwalescencji, a także charakter i rozmiar negatywnych następstw wypadku zważyć jednocześnie należy – co zresztą wielokrotnie podkreślał w swych orzeczeniach Sąd Najwyższy – że zadośćuczynienie ma charakter wielorodzajowy, składa się z szeregu elementów, które należy wziąć pod uwagę przy określaniu jego wysokości. Jest ono bowiem sposobem naprawienia krzywdy, która powinna być każdorazowo indywidualnie oceniana przez sąd orzekający w tego typu sprawach. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy ocenić krzywdę ujmowaną zarówno jako cierpienie fizyczne, a także cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z powstałą szkodą, jak również – natury psychicznej. Celem zadośćuczynienia jest bowiem w istocie przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. W związku z tym winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne, jak i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc Sąd powinien uwzględnić także prognozy na przyszłość). Przy ocenie więc „odpowiedniej sumy” należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, tym bardziej, że określając wysokość zadośćuczynienia Sąd przyznaje poszkodowanemu „odpowiednie” świadczenie pieniężne, w celu naprawienia doznanej krzywdy. Wprawdzie, z uwagi na ocenny charakter kryteriów determinujących zadośćuczynienie, zwłaszcza niemajątkowy charakter dóbr podlegających ochronie, ustalenie jego wysokości podlega swobodnemu uznaniu sądu, niemniej zasadniczy w tym zakresie jest kompensacyjny charakter tej formy naprawienia szkody (vide: m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2005 roku, II CK 771/04, publ. LEX nr 603857; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1999 roku, publ. LEX nr 477661).

Jednym z kryteriów określających „odpowiedniość” zadośćuczynienia jest bowiem – co zresztą zauważył apelujący – jego kompensacyjny charakter (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2006 r., IV CK 384/05, publ. LEX nr 19075; wyrok Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2003 r., IV CKN 213/01, publ. LEX nr 141396). Oznacza to, że przyznana poszkodowanemu podmiotowi kwota powinna stanowić realną wartość ekonomiczną w odniesieniu do doznanej krzywdy, nie będąc przy tym jedynie wartością symboliczną, jak i nie stanowiąc źródła bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 28 września 2001 roku, III CKN 427/00, publ. LEX nr 52766; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 29 września 2005 r., I ACa 510/05, publ. LEX nr 193938).

Transponując poczynione wyżej rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić trzeba – po szczegółowej lekturze dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w szczególności wniosków opinii sporządzonych przez biegłych lekarzy specjalistów: ortopedy i neurologa – że Sąd I instancji rozpoznając żądanie apelującego M. P. o zapłatę dalszej kwoty zadośćuczynienia z dostateczną wnikliwością rozważył opisane powyżej kryteria, tj. charakter oraz rozmiar negatywnych następstw wypadku i to zarówno w sferze fizycznej, jak i psychicznej, a także obecny stopień jego sprawności fizycznej, w tym brak stopnia uszczerbku na zdrowiu zasadnie wywodząc, iż brak jest podstaw do – z uwagi na adekwatność dotychczas wypłaconej kwoty zadośćuczynienia – zasądzenia dopłaty z tego tytułu.

Mając na względzie, że M. P. w wyniku wypadku doznał stanu po urazie głowy oraz stanu po skręceniu kręgosłupa szyjnego w przebiegu z bólem korzeniowym i obecnie odczuwa wyłącznie okresowo bóle głowy oraz kręgosłupa, w szczególności po dłuższej jeździe samochodem, ale bez drętwienia kończyn, zaś ból ten uśmierza zażycie powszechnie dostępnych środków przeciwbólowych, a także brak uszczerbku na zdrowiu uznać trzeba, że właściwą z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jawi się wypłacona już przez pozwaną na etapie postępowania likwidacyjnego kwota 1000,00 złotych. Kwota ta w ocenie Sądu Okręgowego w pełni rekompensuje powodowi doznaną krzywdę i do podwyższenia jej nie może prowadzić eksponowanie faktu pozostawiania pod opieką lekarza neurologa, zmniejszenie aktywności fizycznej (ruchowej) bezpośrednio po zaistniałym zdarzeniu wywołującym

szkodę. Powoływane przez skarżącego okoliczności stanowią w istocie powtórzenie tych prezentowanych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego.

Podkreślenia w tym miejscu jednocześnie należy, że skuteczne kwestionowanie wysokości zadośćuczynienia możliwe jest wówczas, gdy nastąpiło oczywiste naruszenie ogólnych kryteriów jej ustalania. Zarzut zawyżenia lub zaniżenia wysokości zasądzanego zadośćuczynienia może być uwzględniony tylko w razie wykazania oczywistego naruszenia tych kryteriów przez Sąd I instancji, tym bardziej – jak już wskazano – że

w pojęciu „odpowiednia suma zadośćuczynienia” zawarte jest uprawnienie swobodnej oceny Sądu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2006 roku, sygn. IV CK 384/05, publ. LEX nr 179739 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2006 roku, sygn. II PK 102/06). Zarzut niewłaściwego określenia kwoty zadośćuczynienia nie może zatem wkraczać w sferę swobodnego uznania sędziowskiego, stąd korygowanie przez Sąd II instancji zasądzanego zadośćuczynienia może być aktualne tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, tj. albo rażąco wygórowane, albo rażąco niskie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 2004 roku, sygn. I CK 219/04, publ. LEX nr 146356), co w przedmiotowej sprawie nie występuje.

Konkludując stwierdzić należy, że wszelkie zarzuty apelacyjne sprowadzają się jedynie do polemiki z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji, dlatego też Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany orzeczenia i uwzględnienia dochodzonego roszczenia.

Wobec powyższych rozważań i z mocy art. 385 k.p.c. apelację powoda oddalono uznając je za bezzasadną (punkt 1. wyroku).

O kosztach zastępstwa procesowego w instancji apelacyjnej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 i art. 12 pkt 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490 j.t.) – punkt 2. wyroku.

Aleksandra Bolczyk Jolanta Tembłowska Iwona Przyłębska – Grzybowska